

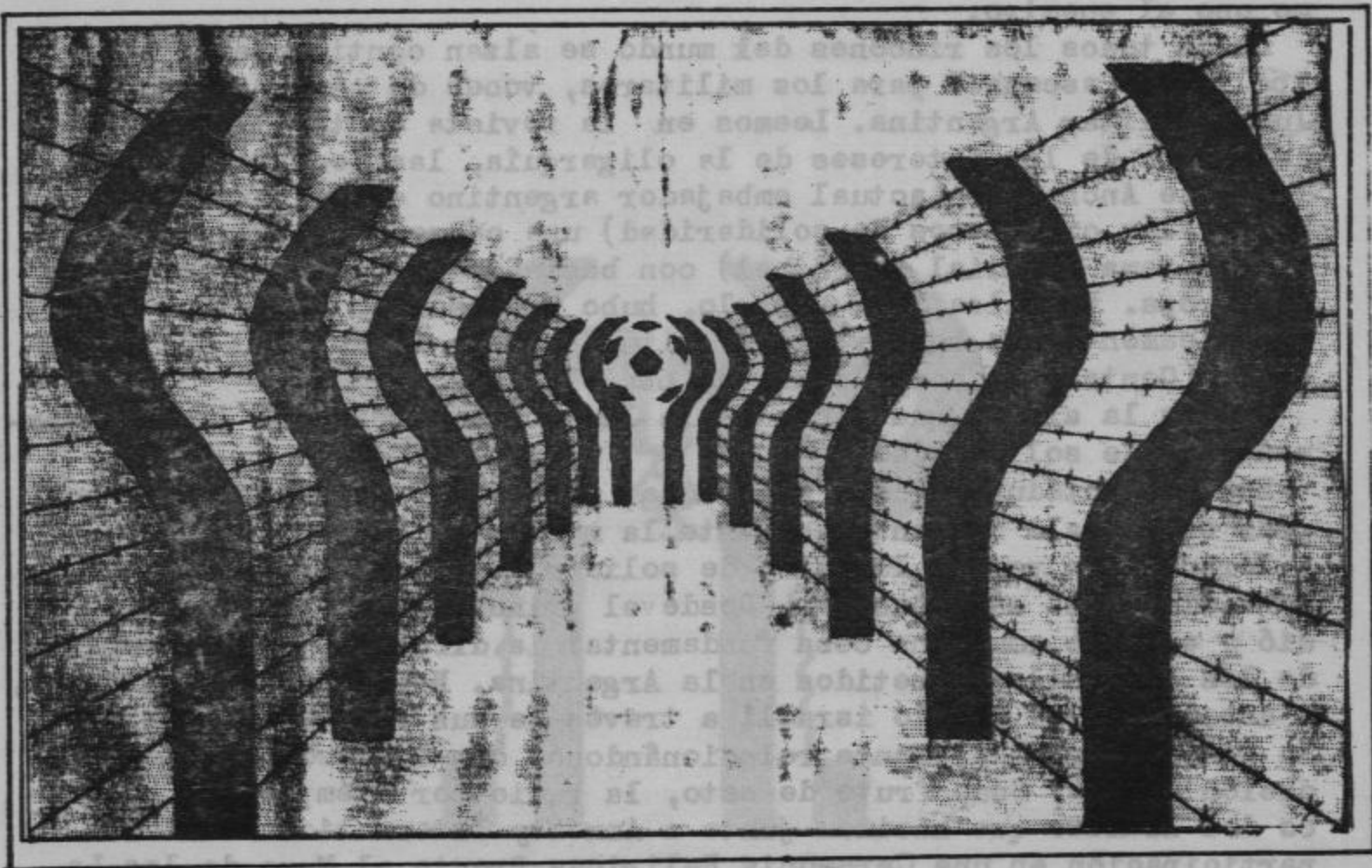
BDIC

Junio 1978, Año 1, N° 2

cada voz que se levante puede salvar una vida

COMISION DE FAMILIARES
DE VICTIMAS DE LA REPRESION EN LA ARGENTINA

participaron en una conferencia en Montevideo...
sentos y divididos e hizo conocer la situación imperante en la Argenti-
na. Al igual que la Televisión y medios periodísticos (nacionales
internacionales) que participaron en la Conferencia de Prensa
que efectuamos.

1000000

כל קולי שישמע יכול להציל חיי אדם:

משפט זה מבטא את הצורך להצטרף לכל אלה המנסים לגמור עם המצב של רצח ועינויים ממוסדים, והפרה שיטתית של זכויות האדם בארגנטינה.

מאז ההפיכה הצבאית (24 במרץ 1976) ארגנטינה נעשתה מפורסמת ביותר בעתונות הבינלאומית, למרות שהאמצעים שדרכם הגיעה ארץ זו לפופולריות כה גדולה הם עצובים ביותר.

יום יום, העתונים מפרסמים הזוועה והפחד השולטים על חיי העם הארגנטינאי.

אין ספק שהפופולריות העצובה הזאת היא לא תוצאה של המידע, הנמסר ע"י השלטון הצבאי, אלא של העדויות של העד הארגנטינאי החי בארצו, ומחוצה לה, אך ממשיך בקשר מתמיד עם מולדתו, המעמידים בפני העולם דרישה לסולידריות.

גם כאן, בישראל, כפי שנעשה בארצות רבות אחרות, מתארגנים אנחנו, קרובי משפחה וחברים של קורבנות הדיכוי בארגנטינה, על-מנת לגנות העינויים והרצח התמידיים וההפרה הגסה של זכויות האדם, למסור לעם

הישראלי את בעיות ארגנטינה בצורה נאמנה, ולבקש ממנו סולידריות עם ארגנטינה.

הבא נצטרף כולנו אל הוועד של קרובי משפחה וחברים של קורבנות הדיכוי בארגנטינה, לעשות משהו קונקרטי למען העם הארגנטינאי, שיום יום לוחם, סובל ומחזיק מעמד נגד הדיקטטורה האכזרית ביותר בהיסטוריה של עם זה.

- (1) לגנות את השלטון הארגנטינאי כאחראי על הפרה שיטתית של זכויות האדם וזכות לחיים.
- (2) לדרוש שתפורסם רשימת העצורים והנעדרים ושתהיה בטוחה שלמותם הפיזית.
- (3) להפוך למציאות הזכות לעזוב את ארגנטינה ושישראל תקבל את הגולים.

* *

ארגנטינה, מהי?

הרפובליקה הארגנטינאית ממקומת בקצה הדרומי של יבשת אמריקה, שטחה: 4,027,024 קמ². בתוך שטחה היבשתי יכולות להיכנס ללא קושי שטחן של שוויץ, נורבגיה, דנמרק, הולנד, בלגיה, שתי הגרמניות, שוודיה, צרפת, ספרד, פורטוגל וישראל, כולן ביחד. יותר מ-45% משטחה נמצא באיזורי אקלים נוח, רק חלק בצפון באקלים חמים, בעוד שבדרום, "פטגוניה", אקלימה קר אך לא קשה. רבגוניות זו באקלים עודדה ייצור חקלאי וגידול מיקנה מפותחים. מיקומה הגיאוגרפי המקשר בין שני אוקיינוסים (לפי כריית תעלת פנמה) איפשרה להם להשתלב בתנועות החשובות ביותר של המסחר העולמי ולהתקשר עם המרכזים בעלי המשקל באוקיינוס האטלנטי הצפוני.

המבנה החברתי-כלכלי הפנימי נשלט בצורה ברורה על-ידי תלות פנימית שניתן להבחין בה בבירור בטבלה הבאה:

ריכוז איזורי של מפעלי התעשייה

עיר הבירה	26.3%
פרובינציה (איזור) בואנוס-אירס	<u>51.3%</u>
סה"כ	77.6%

ללא ספק יוצרי עתיד יוצרי עתיד יוצרי עתיד יוצרי עתיד יוצרי עתיד

ריכוז זה נמצא ביחס ישיר עם תולדות ארגנטינה,

ומיקומו של נמלה שממנו יצא הייצור החקלאי למדינות אירופה,

בעיקר בריטניה, ושאליו הגיעו מוצרי התעשייה לצריכה. שם

התיישבו בעלי-הקרקע, בעלי המדינה,

אם נסתכל על הארץ במפה, נבחין בבירור שכל רשת

הכבישים ומסילות-הברזל נפתחים כמניפה, אשר מקום ריכוזה הוא

נמל בואנוס-אירס. 35.6% מהאוכלוסיה חיה בעיר הבירה, בואנוס-

אירס.

ריכוז האוכלוסיה נראה בטבלה הבאה:

האוכלוסיה (אלפים)	%
18,978	81.22
4,386	18.78

אוכלוסיה עירונית

אוכלוסיה כפרית

לסיכום, באיזור ה"פאמפאס" ובעיקר בואנוס-אירס ב-1970

התרכזה 70% מהאוכלוסיה ב-27% מהשטח היבשתי.

התפתחות בלתי נורמלית זו והתלות הפנימית בנמל והחיצונית במעצמות

הכלכליות העולמיות בכל זמן הם אלה אשר גרמו להתפתחות הכלכלית-

חברתית ופוליטי הבלתי-יציבה של מדינתנו.

התרכזות האדמה

מספר ההפקות ושטח של כל הפקה

	יותר מ-50 דו'		10-50 דו'		1-10 דו'		עד 10 דו'	
	שטח	מס'	שטח	מס'	שטח	מס'	שטח	מס'
איזור "פאמפה"	19.0	0.5	33.0	4.5	40.4	37.6	7.6	56.0
שאר המדינה	47.6	1.3	27.0	4.9	20.6	26.7	4.8	67.0

לסיכום, 74.6% מהשטח המופק נמצא בידי 6% מההפקות.

ריכוז זה של הכוח הכלכלי והפוליטי בידי האוליגרכיה של בעלי

האדמה יחד עם התלות בהון המונופוליסטי הזר שאליהם היא

מחוברת הוא הגורם לקיפאון, עיוות הצורה והמשבר המתמיד של

ארצנו.

ב-1945 מתבצעת עלייתו לשלטון של הגנרל חואן דומינגו

פרון ואיתו קבוצה חברתית עד אז שולית, קבוצה קאפיטליסטית

לאומית, המעוניינת בהתפתחות הייצור התעשייתי לצריכה בארצנו

במקום המיובא, והנמצאת בעימות עם האוליגרכיה בגלל הכוח

הפוליטי והכלכלי שאלה החזיקו עלה אשראי והמס מעל לכל קבוצה

חברתית חדשה זאת (המורכבת בעיקרה מהגירה אירופאית) שאפשר

ההיסטוריה היא ברורה בנדון. עד 1945 קיים ייצור חקלאי (כולל מיקנה) בעיקרו עם תהליך קטן של ייצור (קירור בשר, עיבוד עורות, יציקה, טחינה, צמר וכו') המופנה בעיקרו לייצוא לבריטניה תחילה, מאוחר יותר לארצות-הברית. כן קיים יבוא של מוצרי-תעשייה ממדינות אלו.

מבנה הייצור הלאומי הגולמי

	1975	1954	1929
ראשוני	15.7%	19.5%	27.3%
שניוני	35.3%	32.3%	27.7%
שרותים	49.0%	48.2%	45.0%

צריך להבהיר שחלק גדול של התעשייה ב-1929 היה מופנה להצגת

הייצור החקלאי בחוץ-לארץ. בתקופה זו הקבוצה החברתית שנהנתה

מהמדינה היתה בעלי-ההקרקע שהחזיקו בידם את הכוח הפוליטי והצבאי במדינה.

קבוצה זו ממשיכה להיות בעלת-ההקרקע במדינה עד היום.

לכונן כל מיני צעדים להגנת התעשייה הלאומית, שהיו עוזרים להתפתחותה.

סוף התקופה הפרוניסטית מוצאת מדינה אשר השתנתה מבחינה מהותית. ראשית, התפתחה מאוד התעשייה הקלה ושנית, התרחש ריכוז גדול יותר של כוח העבודה בערים, במפעלי התעשייה הגדולים שנמצאו בהן. שלישית, גברו בצורה איטית מאבקי הפועלים למען שיפור שכרם ותנאי העבודה; ולבסוף, היה קיים חוסר-יציבות בין שתי קבוצות כלכליות: בעלי האדמות, אשר עסקו עתה גם בתעשייה והבורגנות הבינונית והקטנה, בעלת אופי לאומי, שאף-על-פי שמעולם לא היה בידה הכוח הכלכלי של האוליגרכיה, היה בידה הסכמה פוליטית של האוכלוסיה. מעמד הפועלים תמך בפרוניזם והבורגנות הקטנה והבינונית במפלגה הרדיקאלית, אך שני זרמים אלו ייצגו בסופו של דבר את אותם קבוצות חברתיות.

אחרי נפילת ממשלת פרון, המאבק על כיבוש השלטון והכוח מתבטא, בפשטנות, כך: על כל ממשל דמוקרטי מתבצעות סדרות של צעדים כלכליים, המועילים לבורגנות הלאומית, וכיוון שמפלגות אלו נהנו מהסכמה המוחלטת של האוכלוסיה, וכדי לעצור התקדמות זו, היו מתבצעות הפיכות צבאיות.

מאז 1966, עם ההפיכה הצבאית של אונגניה, מגיעים שוב לשיא הקבוצות האוליגרכיות המונופוליסטיות, בעלי-בריתם של האינטרסים הזרים.

אחרי ההפיכה הצבאית מאבקי הפועלים מחריפים, לא רק בעד שיפורים כלכליים או שיפור תנאי העבודה, אלא גם בעד שינויים חברתיים עמוקים יותר, שיובילו לחברה צודקת יותר. כך נוצרים כוחות פוליטיים וצבאיים הנוטים להזדהות עם מטרות אלו, כיוון שנאסרה כל צורה של פרסום בשטח הדמוקרטי. אנשי-הצבא, נציגי האוליגרכיה, נאלצים לחזור לבסיסהם, מתוך מחשבה שהחזרת הדמוקרטיה תעצור את התפשטותם הגוברת של המאבקים החברתיים.

דבר זה לא קרה, אלא ההיפך הגמור. המבנה הכלכלי של המדינה היה מעוות ותלוי מאוד, ולא אפשרה בגלל משבר הייצור כל צורה של השתפרות לטובת העובדים וכך לעצור את מאבקם וארגונם העצמאי. המפלגה הפרוניסטית שבאותו רגע נצחה בבחירות לא היתה בעלת כשרון פוליטי. כיוון שלא היה לאותו ארגון אומץ לקבל החלטות חריפות שיפתרו מהשורש את בעיות המבנה שמהן סובלת ארגנטינה, כמו בעית המשטר של החזקת האדמות, המשטר הכלכלי והקניין וכן בעיות הפיקוח על המסחר הלאומי והבינ-לאומי.

לכן נוצר מצב שבו המאבקים החברתיים מחריפים, הממשלה הדמוקרטית שבתחילה היתה מבטאה את רצון העממי, מאחרי

הקלעים הולכת ומתחסלת. הנשיא דאז, קמפורה, וכן יתר השרים אשר היו נאמנים לרצון העממי נדחקו מתפקידם. בטופה של ממשלה זו היא היתה בידי הכנופיה של לופס רגה, איזבל פרון ושות'.

כדי לעצור את המאבקים החברתיים הם יצרו ארגונים של הימין הקיצוני. אלה היו ארגונים מזויינים, הקשורים לכוח המשטרתי ומטרתם לזרוע פירוד בתנועת הפועלים ולחסל את מנהיגיו, וכן לרצוח כל אדם דמוקרטי במדינה.

הכוחות המזויינים חזרו לאיתנם מהתהליך הקודם שגרם לירידת קרנם וראו לפנייהם עכשיו את הבעיות הבאות:

- 1) שאף-על-פי שהממשלות הדמוקרטיות של קמפורה ופרון היו פושרות בהחלטותיהן, הן בכל זאת עזרו לאינטרסים של הבורגנות הלאומית לרעת האוליגרכיה המונופוליס הפנימיים החיצוניים הגדולים.
- 2) היא לא עצרה כלל את המאבק החברתי, להיפך, המאבקים עלו לשעור לא ידוע עד אז בכל דרום-אמריקה.

אי-אפשר היה להמשיך כך. היה צורך "להחזיר למוטב" את הכלכלה ולחסל את תנועת הפועלים וארגוניה על-ידי הקזה-דס שיש לו אח-ורע רק ברייך ה-3.

מאז 1966, עם ההפיכה הצבאית של אונגניה, מגיעים שוב לשיא הקבוצות האוליגרכיות המונופוליסטיות, בעלי-בריתם של האינטרסים הזרים.

אחרי ההפיכה הצבאית מאבקי הפועלים מחריפים, לא רק בעד שיפורים כלכליים או שיפור תנאי העבודה, אלא גם בעד שינויים חברתיים עמוקים יותר, שיובילו לחברה צודקת יותר. כך נוצרים כוחות פוליטיים וצבאיים הנוטים להזדהות עם מטרות אלו, כיוון שנאסרה כל צורה של פרסום בשטח הדמוקרטי. אנשי-הצבא, נציגי האוליגרכיה, נאלצים לחזור לבסיסיהם, מתוך מחשבה שהחזרת הדמוקרטיה תעצור את התפשטות הגוברת של המאבקים החברתיים.

דבר זה לא קרה, אלא ההיפך הגמור. המבנה הכלכלי של המדינה היה מעוות ותלוי מאוד, ולא אפשרה בגלל משבר הייצור כל צורה של השתפרות לטובת העובדים וכך לעצור את מאבקם וארגונם העצמאי. המפלגה הפרונויסטית שבאותו רגע נצחה בבחירות לא היתה בעלת כשרון פוליטי. כיוון שלא היה לאותו ארגון אומץ לקבל החלטות חריפות שיפתרו מהשורש את בעיות המבנה שמהן סובלת ארגנטינה, כמו בעית המשטר של החזקת האדמות, המשטר הכלכלי והקניין וכן בעיות הפיקוח על המסחר הלאומי והבינ-לאומי.

לכן נוצר מצב שבו המאבקים החברתיים מחריפים, הממשלה הדמוקרטית שבתחילה היתה מבטאה את רצון העממי, מאחרי

ארגנטינה היום: 8000 נרצחים.
 20,000 נעלמים.
 20,000 אסירים פוליטיים
 % 247 אינפלציה שנתית.

זהו הפתרון של וידלה (הרודן הארגנטינאי), שנתלים אחרי הפיכה הצבאית.

בצורה כזאת, הכת הצבאית מבססת את השלוט והסדר החברתיים ומשתקת את החיים הצבוריים כדי לקדם תוכנית כלכלית שמביאה תועלת אך ורק למונופולים הגדולים.

קיומם של מחנות רכוז אמיתיים (בכל מובנה של המלה) בבסיסים צבאיים (ביניהם "קמפו די מיו", מגוריו של הנשיא וידלה), העינויים האכזרים ביותר, הטירוור כשיטה והנקמה כדרך פעולה הם המכשירים שעל-ידם מתכוון הצבא "להבריא" את הארץ.

ב- 24.3.1976 תפס הצבא את השלטון בארגנטינה. ראשי הצבא, חברים לשעבר בשלטונה של איזבל פירון, לא הגיבו ופעלו עקב שאיפה לרפא ולהבריא את השלטון מהשחיתות שאיפיינה את המנהיגים הקודמים, כפי שניסו להראות לציבור. האלימות האכזרית של השלטון לא היתה מספיק חזקה כדי לדכא עם שהתנגד בתוקף יותר ויותר למדיניות של רעב ונצול, שדרכה פעלה הברית בין הסמכויות האזרחיות לבין הסמכויות הצבאיות. הם היו צריכים "להבריא" את ארגנטינה. למטרה זו לא היה מספיק להשתמש בפלוגות קומנדו פשיסטיות, אלא שהיה הכרחי שהשלטונות עצמם, ללא תחפושות ובלא להעמיד פנים, ידריכו מדיניות עקובה מדם של רציחות, חטיפות עינויים וכל מיני צורות אחרות של אלימות בלתי ליגלית - סוג זה של מדיניות היה ניתן לביצוע אך ורק על ידי הצבא.

משטר הטירוור לא הבדיל בין מורים, מרצי אוניברסיטה, אנשי

הקלעים הולכת ומתחסלת. הנשיא דאז, קמפורה, וכן יתר השרים אשר היו נאמנים לרצון העממי נדחקו מתפקידם. בטופה של ממשלה זו היא היתה בידי הכנופיה של לופס רגה, איזבל פרון ושות'.

כדי לעצור את המאבקים החברתיים הם יצרו ארגונים של הימין הקיצוני. אלה היו ארגונים מזויינים, הקשורים לכוח המשטרה ומטרתם לזרוע פירוד בתנועת הפועלים ולחסל את מנהיגיו, וכן לרצוח כל אדם דמוקרטי במדינה.

הכוחות המזויינים חזרו לאיתנם מהתהליך הקודם שגרם לירידת קרנם וראו לפנייהם עכשיו את הבעיות הבאות:

- 1) שאף-על-פי שהממשלות הדמוקרטיות של קמפורה ופרון היו פושרות בהחלטותיהן, הן בכל זאת עזרו לאינטרסים של הבורגנות הלאומית לרעת האוליגרכיה המונופוליים הפנימיים החיצוניים הגדולים.
- 2) היא לא עצרה כלל את המאבק החברתי, להיפך, המאבקים עלו לשעור לא ידוע עד אז בכל דרום-אמריקה.

אי-אפשר היה להמשיך כך. היה צורך "להחזיר למוטב" את הכלכלה ולחסל את תנועת הפועלים וארגוניה על-ידי הקזת-דם שיש לו אח-ורע רק ברייך ה-3.

מדע, סופרים מפורסמים, פועלים פעילים, עורכי-דין, עיתונאים, אנשי דת, סטודנטים, מתנגדים לשלטון ואלפי עובדים, כולם חיים במצב כלכלי קשה ביותר. אלה הקורבנות שנבחרו מתוך עם שלם. כלומר: כמעט עם שלם נחשב (ע"י הצבא) כמהפיכן. אף הפרסומת שנעשת לארץ זו בגלל משחקי הגביע העולמי בכדורגל, שמטרתה להראות לקהל העולמי תמונה של המדינה ושל הכת הצבאית שונה מהאמיתית, לא מסוגלת להשקיט מציאות אכזרית זו.

מטרתה העקרית של הכת הצבאית היתה לגרום אי-סדר בסקטור העובדים. ככוון זה פעלו אמצעי הדיכוי מהיום הראשון בו הצבא עלה לשלטון. מאות מנהיגים פועלים, פעילים, נציגי הפרולטריון נחטפו, כך, היו עוברים להגדיל את הרשימה האין סופית של "נעדרים". אוסרה פעילותם של האיגודים המקצועיים, נוכחות הצבא בבתי החרושת החלה להיות עובדה יום יומית, ויצא לאור חוק (חוק 21.400) אשר אוסר את זכות השביתה ואשר מעניש ע"י פיטורים ושנות מאסר "כל פעולה מתוכננת של פעילות ישירה, שביתה, הפסקה או הפחתת קצב העבודה".

הסקטור של האקדמאים והמקצועות החופשיים הוכה כה קשה שאלה אשר שמם לא מופיע ברשימות הענקיות של האסירים והנעדרים, היו צריכים לחפש מקלט בגלות, עקב סיבות פוליטיות וכלכליות.

כל עוד גובר הדיכוי, גובר כושר העמידות של העם הארגנטינאי והסולידריות הבינלאומית, מהמקלט הפוליטי שהרבה ארצות מבטיחות לגולים עד להאשמה היום יומית המוטלת על צבא ארגנטינה עקב אכזריותו. מהפצת העדויות עד העזרה הכספית. תמיכתם של כל האנשים והארגונים הדמוקרטים, הקריאה לכל האזרחים הלוחמים למען החופש, גרמו לסולי-דריות עם העם הארגנטינאי, למען הפסקה מיידית של כל החטיפות, העינויים והרציחות, ושחרורם של כל האסירים הפוליטים וה"נעדרים" למען החזרת האיגודים המקצועיים לידי העובדים, והחזרת זכויותיהם. למען קיומם של זכויות האדם, החופש והדמוקרטיה ע"י בחירות חופשיות.

אליפות העולם בכדורגל בארגנטינה

כמו ב-1936 הנאציזם בגרמניה, הממשל הארגנטינאי רוצה וצריך לתח היום דמות של סדר וארגון כדי להצדיק בפני העולם את מדיניות הרעב והדיכוי שהוא מנהל.

מול הגינוי הבינלאומי, הכת הצבאית מגיבה על-ידי השתקת העם והרכבת קרקס זה, אליפות העולם בכדורגל.

לכן חובתנו היא להראות לעם בישראל (אשר חלק ממנו הכיר את הפשיזם בבשרו) את המציאות שמסגירה אליפות העולם בכדורגל.

לפי הצהרותיו של הגנרל מרלו (נשיא הגוף הממלכתי המארגן את המאורע), ההשקעות לאליפות יהיו בערך 478 מיליון דולרים, בעוד שההכנסות יסתכמו ב-78 מיליון דולרים. הפסד זה (400 מיליון דולר)- חשוב להשוותו לתקציב לשנת 1977:

תקציב כללי	6.820 מ' דולר	מדע וטכניקה	122 מ' דולר
הגנה ובטחון	1.140 מ' דולר	אליפות העולם	478 מ' דולר
תרבות וחינוך	550 מ' דולר	תקציב ל-22 פרובינציות ועיריית בואנוס-אירס	155 מ' דולר
בריאות	330 מ' דולר		

הכניסה הזולה ביותר תהיה של 10 דולר, בעוד שכר המינימום הוא של 80 דולר. כלומר, העם הארגנטינאי משלם 400 מיליון דולרים, ובכל זאת חייב הוא להסתפק בראיית האליפות דרך העתונים או הטלוויזיה.

הגנרל מרלו הצהיר שארגון אליפות העולם "יאפשר הפצה כדאית של המציאות בארגנטינה", כיוון ש-35,000 תיירים יבואו, ו-1,500 מיליונים של אנשים יראו את המופע בטלוויזיה. אך הגנרל מרלו לא אמר דבר בקשר לעובדה שבמרחק 2,000 מ' ממגרש "ריבר פליי" (המגרש המרכזי באליפות) נמצא בית-הספר למכאניקה של הצי, המרכז העיקרי לדיכוי ועינוי בעיר הבירה, או קאמפוס-דה-מאיו (30 ק"מ מאותו מקום) הבסיס הצבאי הגדול ביותר במדינה, שנהפך לאחד מעשרות מחנות-הריכוז הקיימים בארץ.

לכן, כל הגופים לסולידריות עם העם הארגנטינאי בכל העולם, כל האנשים והמפלגות הדמוקרטיות של כל הארצות, הארגונים הבינ-לאומיים שמגנים על החופש והתקדמות העמים, חייבים להתאמץ לפחות כדי ש-1,500 מיליונים של אנשים בעולם יחדרו למציאות הארגנטינאית ולא לזאת שמציירים ביופי אך בזיוף הכוחות המזויינים.

רדיפת היהודים בארגנטינה

BDIC

מאז ימיו האחרונים של ממשלת איזבל פרוון, יחד עם התפתחותם הגוברת של פעולות הדיכוי, הופיעו מחדש בחנויות הספרים ובדוכני העתונים בבואנוס-איירס וערים אחרות במדינה שורת פרסומים בעלי נטיה אנטישמית. החוברת "אל קאודיליו", בטאונה הרשמי-למחצה של הממשלה, השליכה לעיתים קרובות קללות ואיומים כנגד הקהילה היהודית. אף-על-פי-כן, עד לרגע של ההפיכה הצבאית ב-24 במרץ 1976, הדברים לא עברו מהתקפות מגבלות שכולן דברת, ומכל מקום, מתקריות חסרות חשיבות מיוחדת.

מאז הימים הראשונים, שבאו אחרי תפיסת השלטון על-ידי הכוחות המזויינים ובצורה מוגברת בחודשים שלאחר-מכן, התחילו להתרבות בכל דוכני-העתונים והחוברות ובכל חנויות הספרים, לא רק בבואנוס-איירס אלא גם בכל יתר הערים החשובות, פרסומים שונים ומגוונים בעלי אופי אנטי-יהודי.

בזמן שהונהגה צנזורה מחמירה על העתונות, בדיקה צבאית ומשטרתית חמורה על בתי-הדפוס ועל חברות העוסקות בהפצת עתונים וחוברות; בזמן שבקיוסקים נערכו יום-יום בדיקות משטרתיות או צבאיות בחיפוש אחר "ספרות חתרנית"; בזמן שהונהגה חקיקה נוקשה וקפדנית, המענישה הדפסה, הפצה או אפילו החזקה של חומר קריאה הנחשב ל"חתרני", בזמן שבחצרות הבסיסים נעשו מדורות עם כל מיני יצירות שנחשבו "בעלות אופי חתרני",

מאז ימיו האחרונים של ממשלת איזבל פרון, יחד עם התפתחותם הגוברת של פעולות הדיכוי, הופיעו מחדש בחנויות הספרים ובדוכני העיתונים בבואנוס-איירס וערים אחרות במדינה שורת פרסומים בעלי נטיה אנטישמית. החוברת "אל קאודיליו", בטאונה הרשמי-למחצה של הממשלה, השליכה לעיתים קרובות קללות ואיומים כנגד הקהילה היהודית. אף-על-פי-כן, עד לרגע של ההפיכה הצבאית ב-24 במרץ 1976, הדברים לא עברו מהתקפות מגבלות שכולן דברת, ומכל מקום, מתקריות חסרות חשיבות מיוחדת.

מאז הימים הראשונים, שבאו אחרי תפיסת השלטון על-ידי הכוחות המזויינים ובצורה מוגברת בחודשים שלאחר-מכן, התחילו להתרבות בכל דוכני-העיתונים והחוברות ובכל חנויות הספרים, לא רק בבואנוס-איירס אלא גם בכל יתר הערים החשובות, פרסומים שונים ומגוונים בעלי אופי אנטי-יהודי.

בזמן שהונהגה צנזורה מחמירה על העיתונות, בדיקה צבאית ומשטרתית חמורה על בתי-הדפוס ועל חברות העוסקות בהפצת עיתונים וחוברות; בזמן שבקיוסקים נערכו יום-יום בדיקות משטרתיות או צבאיות בחיפוש אחר "ספרות חתרנית"; בזמן שהונהגה חקיקה נוקשה וקפדנית, המענישה הדפסה, הפצה או אפילו החזקה של חומר קריאה הנחשב ל"חתרני", בזמן שבחצרות הבסיסים נעשו מדורות עם כל מיני יצירות שנחשבו "בעלות אופי חתרני", -

באותו זמן אפשר להשיג בכל רחובות בואנוס-איירס יחד עם העיתונים היומיים, הוצאות-כיס והדפסה מסיבות של "מיין קאמף", נאומיו של גבלס או כתביו של אלפרד רוזנברג. חוץ מהוצאות "קלאסיות" אלו של הנאציזם, באותם מקומות מוצגים עלונים ששמשו את התעמולה הנאצית בשנות ה-30 ובשנות מלחמת-העולם השנייה, כגון "הפרוטוקולים של זקני ציון"; נוסף לכך הופיעו חוברות שכמו הספרים והעלונים שהוזכרו, נדפסים על-ידי הוצאות לא-ידועות ומסתוריות, כגון "קבילצו" (נפתחה מחדש בהחלטת הכת-הצבאית) ו"רסטאורסיון", ועבודות שבהן מיוחסות ליהודים תוכניות אפלות של שליטה, דוגמת התוכנית "אנציניה" של וואלטר בברג' אליאנדה, כיום פרופסור באוניברסיטת בואנוס-איירס, וידוע כיועץ מנהיגי הכוחות המזויינים.

המסע האנטישמי הזה, שהלך וגדל במהירות, מנסה בכל הדרכים להוכיח שהיהודים מהווים איום מסוכן לחיים הכלכליים, החברתיים והפוליטיים של הארץ.

מגיעה הנקודה שבה לוקחים בחשבון "קשר יהודי" במאבק שמנהלים הפועלים והעם הארגנטינאי וארגוניו השונים. מאז חודש אוגוסט 1976 המסע האנטישמי עוזב את האיומים כדי לעבור לשטח המעשים.

באותו זמן אפשר להשיג בכל רחובות בואנוס-איירס יחד עם העתונים היומיים, הוצאות-כיס והדפסה מסיבות של "מיין קאמף", נאומיו של גבלס או כתביו של אלפרד רוזנברג. חוץ מהוצאות "קלאסיות" אלו של הנאציזם, באותם מקומות מוצגים עלונים ששמשו את התעמולה הנאצית בשנות ה-30 ובשנות מלחמת-העולם השניה, כגון "הפרוטוקולים של זקני ציון"; נוסף לכך הופיעו חוברות שכמו הספרים והעלונים שהוזכרו, נדפסים על-ידי הוצאות לא-ידועות ומסתוריות, כגון "קבילצו" (נפתחה מחדש בהחלטת הכת-הצבאית) ו"רסטאורסיון", ועבודות שבהן מיוחסות ליהודים תוכניות אפלות של שליטה, דוגמת התוכנית "אנצינה" של וואלטר בברג' אליאנדה, כיום פרופסור באוניברסיטת בואנוס-איירס, וידוע כיועץ מנהיגי הכוחות המזויינים.

המסע האנטישמי הזה, שהלך וגדל במהירות, מנסה בכל הדרכים להוכיח שהיהודים מהווים איום מסוכן לחיים הכלכליים, החברתיים והפוליטיים של הארץ.

מגיע הנקודה שבה לוקחים בחשבון "קשר יהודי" במאבק שמנהלים הפועלים והעם הארגנטינאי וארגוניו השונים. מאז חודש אוגוסט 1976 המסע האנטישמי עוזב את האיומים כדי לעבור לשטח מעשיים.

השכונה "אוונסה" (11), מרכז הפעילויות והחיים של 500,000 יהודי בואנוס-איירס, אחת הקהילות היהודיות החשובות ביותר בעול אחרי זו של ניו-יורק, הותקפה פעמים רבות על-ידי ארגונים "לא מזוהים" שנכנסו לשכונה וירו בעזרת תת-מקלעים על בתי-מסחר ושמו פצצות בבתי-כנסת, ארגונים ובתי-ספר יהודיים. ארגון המתקרא "חזית ארגנטינית נאציונאל-סוציאליסטית" ייחס לעצמו את הפגיעות בזמן שהצהיר: "כך מתחילה המלחמה שתיגמר רק כאשר הפוליטיקה היהודית-בולשביקית תחוסל".

מעשים אלו, שאליהם מתווספים פגיעות אחרות, וחטיפת אזרחים ארגנטינאים ממוצא יהודי בידי קבוצות פרו-צבאיות, גרמו לתשובות גינוי מטעם העתונות שאי-אפשרו לחשוד בה, שקיימת בה התנגדות לכת הצבאית. "לה פרנסה", אחד ממגיניה הגדולים, גינה את מעשי ההתגרות וביקש התערבות רשמית כדי לגמור אתם, תוך הדגשת חוסר-האימון שהם גורמות לממשלה. "לה נסיון" דרש "צעדים מחמירים" כדי למנוע את ההתקפות ולחסל ספרים אשר תוכנם מוענש כ"דברי-שבח לפשע על-ידי אותה חקיקת דיכוי שהנהיגו אנשי הצבא. העתון באנגלית "בואנוס-איירס הרלד", במאמר המערס, הגדיר את המסע האנטישמי כ"סכנה לחיינו", וציין ש"סיור לאורך הרחוב קו ריאנטס (רחוב מרכזי בעיר) כדי לראות את מה שמוצג בדוכני-העתונים, הוא די כדי להראות ש-בוודאות- יש משהו מאחרי הגל האחרון של התקפות על

דבר זה גרם את השתתפותה של הליגה נגד השמחה בישיבות שנעשו אצל הוועדה ליחסים בינלאומיים בבית-הנבחרים של ארצות-הברית, בוושנינגטון, בסוף ספטמבר, כדי לדון בנושא הפרת זכויות האדם בארגנטינה. נשיא הוועדה לענייני אמריקה הלאטינית בליגה נגד השמחה של ה"בני-ברית", בורטון ס. לוינסון, והרב מורטון מ. רוזנטל, גינו את המעשים שאנו מתארים, על-ידי הצגת מסמכים ורשימה ארוכה של פגיעות אנטישמיות שהתרחשו בארגנטינה בשנתיים האחרונות, בעיקר מאז עלותם לשלטון של הכוחות המזויינים. הם דרשו "פעולה חזקה של הממשלה הארגנטינית כדי לשים קץ לסוג זה של רדיפה אנטי-יהודית".

באותו זמן הם ציינו, בהתייחסות להחלטה שהוזכרה, צעד יחיד שננקט על-ידי הממשלה, ש"אף-על-פי-כן אנו נבוכים בגלל ההישג החלקי של ההחלטה, אשר אוסרת רק שש ספרים אבל מאפשר את המשך תפוצתם של אחרים, המוצאים ע"י אותם הוצאות ומכילים את אותו מסר של שנאה ליהודים".

רעיונות ויסודות אלו גרמו, כמו כל מה שנעשה בוושנינגטון, תגובות רגזניות של הממשלה והצבא הארגנטיניים, אשר, בפי נציגים רמי-מעלה, כגון השגריר עצמו, אדמירל גוסטי, האשימו את הוועדה של הקונגרס האמריקאי, שהיא בעלת נטיה חד-צדדית לטובת החתרנות הלאומית הפנימית".

הקהילה היהודית בארגנטינה". החוברת הקתולית החשובה "קריטריו", כאשר התייצבה נגד אי-הענשתם של מארגני המסע, הדגישה שהעלונים והספרים הנאציים מופנים לא רק נגד היהודים אלא גם נגד הותיקאן. מצד-הארגונים התרבותיים והחברתיים השונים של הקהילה היהודית הארגנטינית פעלו כדי לגנות את המצב. נציגות האיגודים הישראליים הארגנטינאים ("דאיא"), הארגון העיקרי של הקהילה, נפגשה עם שר הפנים ומפקד המשטרה הפדרלית ודרש "צעדים" אפקטיביים כדי לשים קץ "לאלימות הגזענית".

בארצות-הברית "הליגה נגד השמחה" של ה"בני-ברית" נפגשה בתחילת ספטמבר עם מי שהיה אז שגריר ארגנטינה בוושנינגטון כדי לבטא עמדה דומה, וכך נתנו חשיבות בינלאומית לבעיה.

פעולת-הנגד הזאת, של גינוי ברמה לאומית ובינלאומית, גרמה זמן קצר לאחר-מכן להחלטה ממשלתית הסוגרת את ההוצאה "מיליסיה", אחת מן האחראיות להוצאות נאציות ואסרו ששה ספרים מאותו סוג.

ההחלטה הופצה בצורה רחבה והיא מצאה הד בטוכנויות החדשות הבינלאומיות. אף-על-פי-כן, הספרות הנאצית והאנטישמית לא רק שהמשיכה להיות מוצגת בחנויות ספרים ודוכני-עתונים, אלא שגם גדלה תפוצתה.

צורה של אגודה שטנית, שבה מתערבבים כדי להנהיג את העולם האפיפיורי, וואל סטריט, הקרמלין, פקין והבונים החופשיים והרבי הגדול במאחר. אפילו שזה ניראה בלתי-יאומן, תפיסה פרנואית זו של המציאות נוכחת, בצורה זו או אחרת, ברוב חברי גופי הדיכוי והצבא הארגנטיני. היא מופיעה בפירוש או כמובן מאליה, ברוב ההצהרות של המנהיגים והמפקדים.

לא יכולה להפליא אם כן קדומו של מסע אליוס אנטישמית בארגנטינה. תולדות הדיכוי במדינה, מאז שנות ה-30 ועד ימינו, מראים על התאמה בין הגלים המדכאים והגברת הרדיפה כלפי היהודים. ללא כל ספק, מדובר בתוצאה הגיונית וישירה של השפעת האנטישמיות בכוחות המזויינים והמשטרתיים, ומשיגה חשיבות גדולה יותר ברגעים שאלו מחזיקות בהגה הפוליטי של המדינה. בצורה דיאלקטית, האנטישמיות נהפכת למרכיב אידיאולוגי טוב כדי לעודד את הדיכוי האכזרי ביותר כנגד כל הסקטורים העממיים. עתה מגלוונים את השכבות הנמוכות והבינוניות של ארגוני-הדיכוי תוך שבירת כל היסוס נפשי שהיה יכול להזות מכשול בפעולותיהם הפראיות והשפלות.

בצורה מסורתית, הימין הקיצוני וכוחות הדיכוי הארגנטינאיים, המושפעים בוודאות מאז שנות ה-30 על-ידי הנאציזם והפאשיזם, נטו לזהות את היהודים עם הקומוניזם וייחסו להם את האשמה או מעורבות בכל הבעיות שאותן עוברת המדינה. בשפה הפשוטה של השוטרים וחברי ארגונים צבאיים ואנשי בטחון המילים "קיצוני" "לוחם-גרילה" "קומוניסט" "בולשביק" (צורה שבה מכנה המשטרה הארגנטינאית את כל מי שנודף ממנו ריח של שמאל) זהות למילה "יהודי".

נוסף לכך, האנטישמיות היא פריט שלעולם לא חסר בכל התהליכים הפאשיסטיים, המאופיינים בדיכוי אליוס וחיסול החירויות הדמוקרטיות. מאז גרמניה הנאצית וגם לפני-כן, היהודים שהתיישבו בחלקים שונים בעולם המערבי היוו מטרות טובות כדי להעמיס עליהם את האחריות על בעיות שונות, ייחסו להם קשרים מברי-רעות ופעולות שטניות.

בארגנטינה הימין הקיצוני, הקשור במיוחד עם הכוחות המזויינים באמצעות נוכחות אידיאולוגית בבתי-הספר הצבאיים ומשטרתיים, פיתח תיאוריות של ממש, עירבב את היהודים עם דברים כל-כך שונים כמו מסדר הבונים החופשיים, הכנסייה והותיקאן, הפרוטסטנטים, ההון הבינלאומי והקומוניזם. כך, אנשים בעלי השפעה במרכזים ללימודים גבוהים בצבא, כגון ג'ורד, ברוננו חנטה או חוליו מנביל, שניהם מתו כבר, דיברו על "סינרכיה בינלאומית"

בחקופה האחרונה הוועד נפגש עם אנשים ידועים שונים, כדי להציג לעיניהם מהם מסרוחינו. נפגשנו בין היתר עם ח"כ אבא אבן (עבודה), ח"כ הלל זיידל (ליכוד), נתנאל לורטיג (המזכיר הכללי של הכנסת), ח"כ ויקטור שם-טוב (המזכיר הכללי של מפ"ם), משה טוב (שגריר לשעבר בצ'ילה), לונר (נשיא הסניף הישראלי של הקונגרס היהודי העולמי). מאוחר יותר הוגש לחברי-הכנסת מכתב פתוח של הוועד, שבו מוסבר המצב הקיים בארגונינו. הוגשה רשימה של 486 יהודים אסורים, עצורים וחטופים בארגונינו. במערכה זו של גינוי ועבודה שקודמה על-ידי הוועד, קיבלנו אותות תמיכה וסולידאריות רבות. הרב רוזנטל; של הבני-ברית, שלח לנו שני מכתבים שבהם הוא מברך אותנו ומביע את תמיכתו בעבודתנו. מכתב נוסף הוא של ח"כ סביר (חירות), שבו הוא מביע תמיכה בעבודת הוועד, ומודיע לנו ששלח מכתב לנשיא המדינה קציר כדי להודיע לו על פעולותינו. בשבוע פתיחת סניף אמנסטי אינטרנשיונל, הוועד הופיע שלוש פעמים (שבהם דובר בעברית, ספרדית ואנגלית, והוסברו סיבות קיום הוועד). באשר לעתונות, הוועד נפגש עם עתונים שונים ("ג'רוסלס פוסט", "ידיעות אחרונות", "סמנה"), והסביר שאנו עובדים בתל-אביב, ירושלים, חיפה, באר-שבע וכו'. כמו-כן קויימו פגישות עם הסופר א. ב. יהושע, אשר הביע את הסכמתו לפעול יחד עם הוועד. התקשרנו גם עם וועדי סטודנטים באוניברסיטת חיפה ובטכניון, ואלה גילו עניין במאבקנו והבטיחו לעזור לנו.

ביום 15/5 נערכה תפילה לפני הכותל המערבי, אשר נחארגנה על-ידי האירגון הלוחם למען הבטחת זכויות האדם בעולם כולו, "אמנסטי אינטרנשיונל", ו"וועד קרובי המשפחה של קרבנות הדיכוי בארגונינו". הרב אמר "אל מלא רחמים" לזכר "אחינו בני ישראל אשר עונו ונרצחו על-ידי רשעים במדינת ארגונינו". כמו-כן נשא תפילה למען אלה שעדיין נמצאים בבתי-הכלא ובמחנות הריכוז. בטכס נכחה הטלוויזיה וכן נציגי העיתונים. לאחר התפילה נתנו עדויות על הנעשה בארגונינו. תואר המצב הכללי במדינה וכן נתנו עדויות אישיות על מאסרים, עינויים והיעלמויות. עדויות אלו הועברו על-ידי הטלוויזיה ביום ששי, 19.5, בתוכנית "השבוע". ביום 16/5 נערכה מסיבת עיתונאים בכית-אגרון על-ידי שתי אלמנות, נורה פטריג' ויהודית סיד, אשר בעליהן נרצחו על-ידי הכת הצבאית. הן הסבירו שבשתי שנות שלטון הצבא נאסרו 20,000 אנשים, 15,000 נעלמו ו-8,000 נרצחו. הן הוסיפו שבין הנעלמים נמצאים בערך 70 יהודים. שלטונות ארגונינו מכירים רק ב-100 אסירים יהודיים. הממשל מוכן להחרים בתנאי שיקבלו מקלט פוליטי בישראל. עד עכשיו שוחררו רק 40, חלקם עלה לישראל. אף-על-פי שאין אנטישמיות רשמית בארגונינו, הרי שבעת מאסרם, סובלים האסירים היהודים מ"טיפול מיוחד". בעת החקירה והעינוי נשמעות קריאות כ"יהודי מלוכלך". האלמנות הוסיפו שתעמולה נאצית ואנטישמית מופצת בחופשיות בארגונינו.

שגרירות ישראל בארגנטינה משתדלת לעזור לאסירים ולגרום לשחרורם. אך חברי הוועד מרגישים שלא נעשה מספיק, והם מבקשים להמשיך ולזעוק כיוון ש"כל זעקה יכולה להציל חיי אדם".

לפעולות הוועד שנעשו בשבוע הזה (15-19/5) היו הדים רבים בכלי-התקשורת מסיבת העיתונאים פורסמה בכל העיתונים והתעניינות בנעשה בארגנטינה גברה בציבור הישראלי.

התעניינות זו הביעה לכנסת. וועדת העלייה והקליטה שהתכנסה ב-16/5 הביעה דאגה לגורל היהודים האסורים בארגנטינה. היא החליטה לשאול את שר-החוץ מה נעשה בממשלה למען יהודי ארץ זו.

* * *

המשך מעמוד 12

מכאן חייבים אנחנו ללחום כדי שהשלטונות והמפלגות הפוליטיות בישראל ילחצו על האירגונים הבינלאומיים (או"ם, ארגון מדינות אמריקה וכו') כדי שתקוים באשמה מאוחדת בדיעה נגד פעולות הדיכוי של הכת הצבאית וההפרה שיטתית של זכויות האדם בארגנטינה.

תל אביב : ת.ד. 39599

ירושלים : ת.ד. 24008

חיפה : ת.ד. 352